

ΡΩΜΑΝΤΙΚΕΣ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΕΣ ΚΟΥΡΣΑΡΩΝ

Η ΘΛΙΒΕΡΗ ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΟΥ ΜΠΟΑΜΠΙ ΚΑΙ ΤΗΣ ΖΙΑΝΤΑΤΑΛΕ

Ο λεβέντης Μπαρμπι, ο υιός του κουρσάρου Χαϊρεδίν. Η αιχμαλωσία της Βενετσάνικης φρεγάτας. Η γλυκιά σκλαβή Ζιαντατάλε. Ένας κεραυνόβελος έρωσ. Μια έπιθυμία της λαχνημένης του κουρσάρου. Ο πύργος της Ιταλίδος αρχεντισσας. Η παγίδα του πονηρού Καρδινάλιου. Η καταστροφή του στόλου των κουρσάρων. Για να σώσει την αγαπημένη του. Ο θάνατος της Ζιαντατάλε. Ένα άνοηστοτικό μνημείο, κ.τ.λ. κ.τ.λ.

Λέν έπαυζε ξένος περιηγητής που θα έπισκεφθι την Ιταλία, χωρίς να πείσει κά' από τη φημισμένη Μπουρντιζέρα, για να θαυμάσει τόσο τα ποικιλικά ταπεινά της, όσο και την περφόρη «Βροσόη της Ζιαντατάλε» — που βρισκεται στην πλατεία της εκκλησίας της Μαρίας Μαγδαλήνης.

Η ιστορία της βρώσης αυτής, που σαν πελώριος λιθάριστασ τέρας σεσάει στα θεμέλια της τα οστά μιας όμορφης Τουρκοπούλας από την Τινίδα, είνε ρομαντική και συγκινητική και αξίζει τον κόπο να σης τη διαγρηθείς :

Κατά τις αρχές του XV αιώνος, ο τρομερότερος από τους πειρατάς που λημάνονταν τη Μεσόγειο, ήταν ο Σαραζηνός Χαϊρεδίν. Ξεχώριζε για το θάρρος του και την άνδραση του και είχε στη διάθεσή του πεντε πλοία, με ανάλογο αριθμό κουρσάρων. Μία δε στο δικό του πλοίο είχε και τον μοναχογιό του, τον Μπαμπι. Ένα όμορφο παιδάκι, που τότε μεγαλώσει κοντά του, ανάμεσα στη φωτιά και στο αίμα.

Όταν ο Μπαμπι γίνεκε εικοσιπέντε χρονών, ο πατέρας του, που είχε γεράσει πιά, του ανέθεσε την άρχια του πειρατικού στόλου του, ομίζονσ ότι την έπιστεύονταν σε άσια χέρια.

Μία μέρα λοιπόν, καθώς οι κουρσάροι παρέπαιαν τα παράλια της Αφρικής, συνάντησαν μια βενετσιάνικη φρεγάτα, που μετέφερε έμπορεύματα και σκλάβους για την Αίγυπτο. Τα πειρατικά πλοία του Μπαμπι έφραξαν το δρόμο της, την περιεσκόπων και την έκορσάρων, χωρίς να συναντήσουν καμιά αντίστασι.

Όταν ο Μπαμπι άνδρισε στο βενετσιάνικο αραβή αντίκρουσ Ξεφαινα μπροστά του μια Ξεφαινα όμοια κοπέλλα, μια νεαρή Οθωμανίδα από το Τούντζι, με συμπαιθητική και γλυκιά φρονιμονία και ζοφία χαρακτοριστικά. Λέγονταν Ζιαντατάλε και άνιχε τις Άραβας έπιπόους της λευκής σαρκός, οι οποίοι άρχιζαν την έποχη εκείνη.

Ο κουρσάρος την πλησίασε και, πιάνοντάς την από το χέρι, την έπαιε κοντά του, καθώς ήταν σηκωμένη και τρομαγμένη σε μια γωνία της φρεγάτας. Η όμορφη σκλαβή σίγηκε τότε στα γόνάτα του δακρυόεντασ και βελετιοντάς τον με συγκινητικά λόγια να την λησώσει από τα ματάρια που την περιέμεναν. Μά δεν χροισζόντουσαν καθόλου ή βροίσις της, γιατί ο Μπαμπι ήταν αιώλας φροτιμενός μαζί της.

Την πήρε λοιπόν και την όδηγησε στο πλαιδίό του. Έκει, δείχνοντάς την στον γέρο πατέρα του, του έλε με άπείροφρη χαρά :

— Για ιδές, πατέρα, ένα όμορφο μαργαριτάρι που βρήκα κομμένο μέσ' στο βενετσιάνικο πλοίο!... Είνε η γυναίκα που λαχταρούσα ναβρω, η γυναίκα που θα γίνη ανιτοεινή συντρόισσά μου!...

Ο γέρο Χαϊρεδίν δεν πρόσεσε να ζητήσει τη συγγίνή του, άνογιοντάς τα λόγια αυτά του μοναχογιό του. Σηκώθηκε πάνω και με δακρυομένα μάτια ήλθε στο μπροστο την όμορφη Τουρκοπούλα και το χέρι του, δινοντάς τους την εγχή του...

Πέρασαν από τότε κάμποσοι μήνες, στο διάστημα των οποίων η μεγάλη αγάπη του Μπαμπι στη νέα αυτή, τον είχε κάμει να παραμελήσει κάπως τη δουλειά του. Αλλά και η Ζιαντατάλε δεν έπαιε κάθε τόσο να τον βετινή να εγκαταλείψη πιά όριστικά το σκλήρο εκείνο έπαγγελμα και ν' άποτραβηχτούν σε μια έρημη γωνιά για να ζήσουν ήσυχoi κά' εδνιζομένοι.

Μία μέρα της άνοιξοσ του 1535, καθώς ο στολιος του Μπαμπι περνούσε μεταξυ Τερατσίνας και Γαέτας, η Ζιαντατάλε δέχονκε, πάνω σ' ένα έρημο νησάκι, έναν έπιβλητικό πύργο. Ήταν ο πύργος των Κολόννα. Βλεποντάς τον η Ζιαντατάλε, γύρισε και ελεπε στον αγαπημένο της κουρσάρο, άναστενάζοντασ νοσταλγικά :

— Ω!... Μπαμπι, πόσο θα ήμιασε

εδνιζομένα αν ζούσαμε σ' έναν τον πύργο!...

— Σ' άρεσει, όμοια μου Ζιαντατάλε, τη ρόσην ο Μπαμπι. — Μά τον 'Αλλά, άγαπημένη μου, θάδινα όσους θησαυρούς κά' αν είχα, για να τον άποζητήσω!...

Τα λόγια αυτά της όμορφης Ζιαντατάλε δεν ήταν δυνάτον ν' άφίσηον άσυγγίνητη την καρδιά του αγαπημένου της. Και, σίγγιγοντάς την στην αγάλα του, της έλε :

— Σέ μιά βασίλισσα της θάλασσας, άξίζει ένας τέτοιος πύργος. Μι κάθε όμοια, γλυκιά μου Ζιαντατάλε, θα βανατοήσω τον πόθο σου!...

Ο κουρσάρος Μπαμπι

Το νησάκι έκεινο, πάνω στο όποιο βρισκοταν ο έπιβλητικός πύργος που ζήλεψε η Ζιαντατάλε, άνιχε στη νεαρή κά' όμορφη χήρα του κόμητος Βεσσατιονού Κολόννα.

Η Τζούλια, έτσι λεγόταν η χήρα Κολόννα, δεγύταν σ' αυτόν ταχτικά τις έπισήφους διαφόρων εγγενών και πτελόγων, άνθρωπον των γραμμάτων και διοισμών καλλιτεχνών της Ιταλίας, που την έθαυμάζαν για τη θεία όμορφιά της.

Α' όσον όμοσ τους θαυμάστας της, η όμοια κόμησσα μονόμα σ' έναν έχρωξο τα γλιανά της χαμόγελα. Κι' αυτός ήταν ο νεαρότατος Καρδινάλιος Παύλινοσ των Μεδίκων. Έλασ γράφει ο χρονιογράφος της έποχης— έπροσημώον τον Καρδινάλιο από κάθε άλλον έγγενη, γιατί το όνοσ του ήμινον τα στοιχεία των έχθρων της χροισσας, που περιέμεναν έκαμια για να τη διοχηθίσουν.....

Έτσι είχαν τα πράγματα, όταν ένα άνοηστικό δειλινό, Έλληκρη η κόμησσα ελεπε τα κομφοσκα καρδιά του Μπαμπι, ν' άγκυροβολήσεν στο νησι της. Και σε λίγο δέχτηκε περίομη την έπισσην των άπειταμένον του κουρσάρου, οι όποιοι της άνεχοίονσαν εν μέτροσ του άρχηγού του, ότι όφριε εντός μιας ήμερας να παραλάβη τα έπάρκοτα της και να εγκαταλείψη τον πύργο της, γιατί άλλωθός θα τον πορλοζούσε, σιλλιβαθόντασ αυτήν και τους έπηροτέσ της σκλάβους!

Η κόμησσα, όταν άκουσε τις τρομερές αυτές προτάσεις, έμεινε έμβρόντητη. Η θέσις της ήταν πολύ χροισμη. Συμβουλεύτηκε όπόστο τον ενόσιονέμο της Καρδινάλιο και απάντησε στους άπειταμένους του Μπαμπι, ότι ήταν πρόθυμη να συμκοφωθεί, φράνει μόνο να της έδινε προθεσμία τριών ήμερών, γιατί μέσα σε μια ήμερα της ήταν άπολύτως άδύνατο να μεταφέρη τα έπάρκοτα της.

Ο Μπαμπι της έδωσε τότε προθεσμία δύο μόνο ήμερών.

Μά την ίδια νύχτα, ο Καρδινάλιος Παύλινοσ, πήρε την κόμησσα με μια βάρκα και, χροικά από τους κουρσάρους, κατούφωσε να τη μεταφέρη στη Νεάπολι. Έκει έπέτρεξε από τας Άρχάς να έξορλοήσων άμέσως μερικά πλοία και να τα στείλουν κατά τον κουρσάρο.

Έντοιμαζόν ο Μπαμπι και η αγαπημένη του Ζιαντατάλε έπλεκαν τα θωράκτρα όνειρα για τη μελλοντική ζωή τους, στον άρχοντικό έκεινο πύργο. Μά η εδνιζία των όνειρων διαλύετα πολύ γρήγορα!...

Έξαφνα, κατά τα μεσάνυχτα της άλλης ήμερας, ο κουρσάρικος στολιος βρέθηκε περιεσκόμενος από τα ναυοιτάνα πλοία. Έπακοιούθησε μια τρομερή ναυμαχία. Ο πατέρας του Μπαμπι, ο γέρο Χαϊρεδίν, στην χροισμη εκείνη στιγμή θυμύθηκε τα παλιά του χρόνια. Όρισμε λοιπόν με νεανική γοηγοράδα στο κατάστρομα, άραξε έναν πλέκον κά' έτοιμαζόντασ να τηρήση πάνω σε μια ναυοιτάνα σκονίνα, που είχε πλενίσει στο δικό του πλοίο. Μά εκείνη τη στιγμή ένας Ναυοιτάνος, αρλοβαίνοντάς τον, τον χτύπησε με το σπαθι του και τον έφριξε στη θάλασσα νεκρό!... Σ' άλλα πλοία ήλυνταν έντοματεξυ τρομερό μαζελέο. Οι κουρσάροι είχαν πάθει όσοτη πανωλεθρία.

Η όμοια Ζιαντατάλε

